

Minister, at idet han gik ud fra, at dette var Udvalgets Opfattelse, vilde Administrationen handle i Overensstemmelse dermed. Jeg tænker, at den højtærede Minister kan sætte Pris paa at vide, hvorledes man her opfatter den Sag, da det ikke udtrykkeligt staar i Forslaget, og jeg kan da sige for mit Partis Vedkommende, at vi ikke har noget at indvende mod den Opfattelse, Ordføreren i Folketinget saaledes gjorde gældende.

Dernæst har jo det Spørgsmaal været Genstand for ikke liden Debat, hvad man skal gøre med de Penge, der her spares, om man kan bruge det Udtryk. Lovforslaget i den Skikkelse, [hvori det nu foreligger, vil, som ogsaa den højtærede Minister oplyste, koste noget mindre, end hvis det var gennemført i den af Regeringen foreslaaede Skikkelse. Der har været nogen Diskussion om, hvad man skulde gøre ved de Penge, og der har fra anden Side været Tilbøjelighed til at gøre gældende, at det var i Grunden saa godt som en afgjort Sag, at de skulde anvendes til andre trængende, der staar i et tilnærmelsesvis lignende Forhold til Staten som de, der her hjælpes. Heroverfor har den højtærede Finansminister gjort gældende, at man kan have sin Sympati for, at der senere kan gøres noget, maaske paa Til lægsbevillingsloven, efter Forhandling med de forskellige Fagministre, men at derom afgøres der intet ved denne Lov, og at man fra alle Sider, naar saadanne Spørgsmaal maatte komme til at foreligge, staar fuldkommen frit. Ogsaa deri er vi fuldkommen enige med den højtærede Minister.

Jeg skal endnu kun sige, at i mit Parti er der nogen Misfornøjelse med, at der saaledes kommer den ene større Udgift efter den anden, uden at man ved noget om, hvorledes man skal dække dem. Det kan naturligvis ikke forudsættes, at for hver Gang man kommer til en saadan Udgift, der trænger paa, skal man have en ekstraordinær Skattelov, men det turde dog nok være rimeligt, at man inden alt for længe tænkte paa i alt Fald at yde Statskassen nogen Erstatning for de store Udgifter, man bestandig paalægger den. Foreløbig kan man tage Pengene af det, man laaner, men det er i Længden ikke nogen god Finanspolitik, og det vilde derfor efter vor Opfattelse være ønskeligt, om Spørgsmaalet om Erstatning inden for længe toges op til Overvejelse. Der har været Tale om en Børsskat, og jeg lægger heller ikke Skjul paa, at vi hos os har syntes, at den højtærede Finansministers

Udtalelser derom, blandt andet i et her-værende Dagblad, har været lidt for kold-sindige. Man vilde have ønsket, at den højtærede Minister i den Henseende havde lagt en noget større Interesse for Sagen for Dagen og maaske havde gjort noget mere, end der synes at være gjort, for at fremskynde en Afgørelse af dette Spørgsmaal og Udarbejdelse af et Lovforslag i den Retning. Efter at have gjort disse Bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Oluf Jensen: Medens der indenfor det Parti, jeg tilhører, og jeg tror ogsaa indenfor Tjenestemændenes Rækker vilde have været almindelig Tilfredshed, hvis det Lovforslag, som Regeringen har fremsat, var blevet vedtaget i det væsentlige uforandret, kan jeg ikke nægte, at der baade indenfor mit Parti og indenfor Tjenestemændenes Rækker er stor Utilfredshed med det Lovforslag, der nu er vedtaget i Folketinget. Ikke alene er det utilfredsstillende, men det medfører adskillige Urimeligheder, og jeg synes, at Rigsdagen slet ikke kan være bekendt at sende et saadant Lovforslag ud. Det er rigtigt, som det siges i Udvalgets Betænkning, at det, som her gives, er en Nødhjælp, men jeg tør vove den Paastand, at Nøden maaske er nok saa stor hos de Tjenestemænd, hvis Lønning ligger lige over den Grænse, der her er sat, som hos dem, der medtages, særlig da indenfor Tjenestemændenes Rammer, nemlig hos dem, der sidder med Indtægter mellem 2,000 og 2,500 Kr. Det er en Nødhjælp, der skal ydes for at forhindre Tjenestemændene i at blive gældbundne, og i den Henseende tror jeg, at Nøden er nok saa stor blandt disse Tjenestemænd som i de andre Klasser. Jeg synes, det er Rigsdagens Pligt at sørge for, at Tjenestemændene kan undgaa at gøre Gæld og derved svække deres Evne til at udføre deres ansvarsfulde Arbejde. Der er jo en Del af de Tjenestemænd, som ikke faar noget Dyrtidstillæg, der netop har et stort Ansvar, saaledes Postekspedienter med Hensyn til Pengeansvar og Jernbaneassistenter med Hensyn til Ledelsen af Toggangen. Disse Tjenestemænd sidder med Indtægter mellem 2,000 og 2,400 Kr., og de faar ikke noget efter dette Lovforslag.

Med Hensyn til de Urimeligheder, der findes i Lovforslaget, skal jeg bemærke, at den nye Bestemmelse, der er indsat i Folketinget og hvorved man deler de paagældende i to Klasser, dem, der bor i København, de